

Predikan i Kindaholms församling 2017 av Tobias Bäckström

2 sönd. i påsktiden

”Påskens vittnen”

Sakarja 8:6-8

1 Petr 1:3-9

Joh 20:24-31

Ps: 198, 665, 219, 156, 16

Annandagen visade sig Jesus för lärjungarna där de gömt sig bakom reglade dörrar, det var samma dag som han uppstått men på kvällen som detta skedde. Nu en vecka senare upprepas allt igen. De befinner sig fortfarande i samma rum, de har fortfarande reglat dörrarna. Man kan undra varför det hände igen?

Jo, första gången var inte Tomas med, den här gången kom han för hans skull. Och Tomas behövde detta. Han trodde ju inte när lärjungarna berättade det underbara mötet de hade gjort med Jesus samma kväll samma dag som kvinnorna upptäckt den tomma graven. Jesus avlägger denna visit i första hand för Tomas skull.

I konst och litteratur har ju Tomas fått tillnamnet Tvivlaren, men detta är ett namn som det egentligen inte står något om i bibeln. Men det går ju inte att komma runt att Tomas var en skeptiker, han trodde inte rakt av det som de andra berättade. Kan vi lära oss något av detta?

Ja, det första jag tänker är att han vågade ta tvivlet på allvar. Han låtsades inte en tro som han inte hade. Annars hade man lätt kunna tänka sig det som frestande för honom. Han borde ha känt sig utanför de andra lärjungarna, de hade alla varit med om något som han inte varit. Han var ju de siste av de tolv som fick se honom och han måste ju ha känt sig utanför när han inte delade deras övertygelse. Han hade ju kunnat låtsas att han trodde på dem bara för att känna att han var med, men det gjorde han inte. En låtsad tro kan aldrig bli en verklig tro, men tvivel kan leda till verklig tro.

Det andra vi kan säga om Tomas är att han inte nöjde sig med andrahandsuppgifter. När vi hör någon som berättar om något som denne varit med om, så kan det vara hur fantastiskt om helst, men det blir ju ändå inget som jag upplevt. Vi kan inte leva på andras tro och erfarenhet, vi behöver själva se och uppleva. Kristen tro kan man inte läsa sig till utan den måste prövas i det verkliga livet för att man ska se om den håller.

Det tredje vi kan lära oss gäller både Tomas och de andras beteende. Vår evangelietext handlar om en händelse en vecka efter det att de andra fick se Jesus första gången. Då hade Tomas inte varit med dem, men nu står det ”och Tomas var med”

Då kan vi konstatera två saker, dels att de andra lät Tomas vara med, och dels så ville han själv vara med. Inget av detta är självklart.

Tänk er in i de andras situation, de hade varit med om en underbar sak och nu ville de dela den med Tomas. Men han vägrar tro på dem! De hade ju faktiskt skäl att bli riktigt förargade, han ifrågasatte dem, som om de skulle bildat en elak komplott mot honom.

Men Tomas fick alltså vara med, de andra stötte inte bort honom. Han fick gå omkring där med sina tvivel.

Vi måste, precis som lärjungarna, ha en generös attityd gentemot tvivlarna, vi får inte ta deras tvivel som ett ifrågasättande mot oss själva för så behöver det inte vara.

Men att Tomas var med berodde ju i lika hög grad på honom själv. Han var ju knappast dittvingad. Jag nämnde tidigare att han måste ha känt sig utanför. Hur vänliga och trevliga de andra än var mot honom så går det ju inte att komma runt detta. De troende har något som tvivlaren inte har och det är han väl medveten om.

Men Tomas drog sig ändå inte undan. Låt oss inte göra detta heller. Om du drabbas av tvivel, vilket jag tror de flesta gör i olika perioder, låt inte detta bli en anledning att dra dig undan den kristna gemenskapen och sluta gå i kyrkan. Lämna inte dina tvivel hemma utan ta med dem till kyrkan.

Vad var det som gjorde att Tomas kom med? Jag tror att han såg i deras andra ansikten att de sett något fantastiskt, de hade blivit förvandlade av sin upptäckt. Och han drevs av en längtan av att få uppleva samma sak som de andra, det var därför som han inte drog sig undan. Hans längtan var för stark. Och är det inte detta som kännetecknar en äkta tvivlare, man längtar efter en tro som man inte har. Om någon saknar tron, om det inte är något bekymmer för en då är det inte tvivel utan otro. Äkta tvivel innebär alltid längtan och kamp.

Det var där tillsammans med de andra som han mötte Jesus. Ja, det är i gemenskapen med andra kristna som vi möter Kristus. Finns vi med i kyrkans gemenskap har vi också störst chans att finnas med när Jesus möter oss.

Till visar det sig att han som kallats Tvivlaren egentligen är Tomas Bekännaren, när han brister ut i orden: "Min Herre och Min Gud." Han ser Jesus men bekänner Gud.

Det står inget om han verkligen kände på Jesus sår, och vi kan undra varför detta var så viktigt för honom?

Ja, han ville vara säker på att det verkligen var Jesus som de andra sett och inte någon annan. Hur skulle han kunna veta att det var rätt person? Ja, nu var Jesus sår en del av hans identitet. Såren fanns kvar på hans uppståndelsekropp, trots att det var en förvandlad kropp som kunde gå genom stängda dörrar. När Jesus kropp förvandlades vid uppståndelsen hade naturligtvis hans sår också kunnat läkas. Jesus uppstod ju för att aldrig mer kunna dö, han var efter uppståndelsen *osårbar*. Ändå hade han sår. De hör till Guds identitet, Jesus sår säger oss något om vem Gud är: vi tror på en *sårmärkt* Gud som lider med och för oss. Och som nu också har uppstått för oss.